

هُدًى قُرْآنًا وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ الْغُرُوبًا
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ
وَالضَّرْعَ حَقَّ حِرْطِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ
وَالضَّرْعَ حَقَّ حِرْطِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ
وَالضَّرْعَ حَقَّ حِرْطِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ
وَالضَّرْعَ حَقَّ حِرْطِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Зикр қилинишича, Аддо ибн Холид айтади: «Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам менга: «Бу **Аллоҳ**нинг Расули Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи васалламнинг Аддо ибн Холиддан **мусулмон**нинг мусулмонга қилган савдосига кўра сотиб олган нарсасидир. Айб ҳам йўқ, нопклик* ҳам йўқ, ғоила* ҳам йўқ», деб ёзиб бердилар».

Қатода: «**Ғоила** - зино ёки ўғрилик ёхуд қулнинг қочиб кетишидир», деган.

Иброҳимга: «Баъзи молфуруш даллолар қўраларини «Хуросон»

ва «Сижистон» деб номлаб олишиб, «Кеча Хуросондан келди», «Бугун Сижистондан келди», деб айтишади», дейилди. Иброҳим буни қаттиқ қариҳ кўрди (яъни деярли [ҳаром](#) иш деб ҳукм қилди). Уқба ибн Омир: «Молнинг айби борлигини била туриб, уни айтмасдан сотиш кишига [ҳалол](#) бўлмайди», дейди.

* «Нопоклик» деганда умумий маънода ҳалол бўлмаган ҳар қандай иш тушунилади. Шу билан бирга, бу сўз қул савдосида ишлатилса, қўшимча равишда унинг қул бўлишида ифлослик аралашмаган, ҳур одам қул қилиб олинмаган ва шунга ўхшаш ножўя ишлар қилинмаган, деган маънони ҳам англатади. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бу ерда касали йўқ, соғлом, ўғирланмаган, зино ва ўғрилиқ қилмаган, хожасидан қочиб кетмаган ва қочиб кетмайдиган, ҳурликдан ғаддорлик билан маҳрум қилинмаган ҳақиқий қулни савдо қилганларини баён қилиб қўймоқдалар. («Олтин [силсила](#)» [китобидан Саҳиҳул Бухорий](#)). [Валлоҳу аълам!](#)